

Zdreanță
de Tudor Arghezi

L-ați văzut cumva pe Zdreanță,
Cel cu ochii de faianță?
E un câine zdrențuros
De flocoș, dar e frumos.
Parcă-i strâns din petice,
Ca să-l tot împiedice,
Ferfenițele-i atârână
Și pe ochi, pe nara cârnă,
Și se-ncurcă și descurcă,
Parcă-i scos din calți pe furcă.
Are însă o ureche
De pungaș fără pareche.
Dă târcoale la coteț,
Ciufulit și-așa lăieț,
Așteptând un ceas și două
O găină să se ouă,
Care cântă cotcodace,
Proaspăt oul când și-l face.
De când e-n gospodărie
Multe a-nvățat și știe,
Și, pe brânci, târâș, grăbiș,
Se strecoară pe furiș.
Pune laba, ia cu botul
Și-nghite oul cu totul.

- "Unde-i oul? a-ntrebat
Gospodina. - "L-a mâncat!"
"Stai nițel, că te dezvăț
Fără mătură și băț.
Te învață mama minte."
Și i-a dat un ou fierbinte.
Dar decum l-a îmbucat,
Zdreanță l-a și lepădat
Și-a-njurat cu un lătrat.

Când se uita la găină,
Cu culcușul lui, vecină,
Zice Zdreanță-n gândul lui
"S-a făcut a dracului!"